

Tornai József

Jaj, emberek, véres latrok...

Milliárdos emberiség,
milyen fa termette esztét?
Ijesztően kevés fő van,
kire azt mondhatjuk: józan.

Babonák és tévhittek
birkái az emberek.
És még büszkék vagyunk rá,
hogyan tudásunk tett azzá.

Soroljam, hogy elmebajunk,
önhittségünk, büszke fajunk
nagy göggye, éppen agyunk veleje
rothadás dicsérete.

Ami engem felnőtté tett,
töprengve úgy hetven évet,
egy dölyfös lény áhítata,
akinek a tárgya maga.

Persze, szerényen fecsegtünk,
ha kellett, imát rebegtünk.
Jónak kiáltva az embert,
aki csak ördög-lehelet.

S mivel itt lent nem találtunk,
kerestünk egy másvilágot.
Hol angyalok unatkoznak,
hymnuszt éneklünk az Úrnak.

Mert a létünk nem itt van ám,
hol a gonosz csak egy talán.
A Nagy Szellem megtorolja,
lelkét ki hagymázként hordja.

*Megválaszolatlan kérdés,
mégis van köztünk kísértés,
mert úgy szeretjük mi egymást,
mint újszülöttek tejet szopják.*

*Ha a halál meglátogat,
magyarázzuk a sírokat.
Ha bűnünket letagadjuk,
nem vagyunk már örök-fattyúk.*

*Jó tanítvány minden élő,
hamisat épnek dicsérő.
Különben szeráfok vagyunk,
s csak „kényszerből” háborúzunk.*

*Látom, mégis néhány népben
van annyi ábránd és érdem,
hogy csak megőszült korára
ül ki rá az állatábra.*

*Jaj, emberek, véres latrok
lesztek, ha még megmaradtok,
a szelídek csak keresztfán
lehetnek fény-vágyak tisztán.*

Maximák

R. Zsolt halálára

1.

*Megnőnek kicsi dolgai,
ki a föld sarát eszi.
Így tér vissza a kozmikusba,
ahonnan anyja méhe hozta.*

2.

*Száz emberöltő épp elég,
hogy bolygó legyen, vagy menyét.
Bármilyen lényé alakuljon,
van helye árkon, horizonton.*

3.

*Nincs olyan megsemmisülés,
amiről fecseg a józan ész.
A gén milliárd éve kezdte,
és nincs oka, hogy befejezze.*

4.

*Másodpercé a sok halott,
az idő szárnyát nem fogod.
Csak fátyol-fák a véges lények.
Nem az pusztít el, ami életet?*

Mintha

*Mintha nőnél, miután megszületté,
mintha bővölne a patyolat-tél,
mintha volna apád, anyád és testvéred,
mintha barátaid körülvennének,
mintha megörlődnél a szárcsás mocsárnak,
mintha minden könyved új varázslat
volna: és gyűjtött tudásod
neked adná a rejtett világot,
mintha szerelmed is mind halhatatlanná
tenne, s napod lángja azt mondaná:
ajándék vár arany-unokáktól,
mintha örökké ihatnál a nyárból,
és az idő csak úgy hajladozna
lábad előtt, mint szélben a rózsza,
s mintha nem ijesztenének a halottak,
mintha nem tudnád, hogy te is illanó vagy,
mintha azért emelne értelmet,
hogy agyaddal még több titkot fejts meg,
s mintha csak újabb váltaná elmúlt betegséged,
s gyógyulásod tovább növelné a véget,
s mintha azért törne föl utolsó órád,
mintha élni nem volna boldogság.*

Röpülj, madár, röpj...

*Röpülj, madár, röpj,
Menaságra röpj,
az én galambomnak
gyöngé vállára ülj.*

*Mondd meg, hogy ki vagyok,
mondjad, hogy rab vagyok
szerelem-tömlőben
talpig vasban vagyok.*

*Megismered hangját,
terülő szoknyáját,
amíg egyik táncból
másikba szökken át.*

*Ünneplem én fényel
bódulok szívemmel,
ahogy az egész világot ő
megtölti örömmel.*